

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 27. Mt. XVIII

Liepos-July 2, 1938

respublikinė
biblioteka

IV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

Luko 5, 1—11

ANUO metu, kada minios veržėsi prie Jėzaus Dievo žodžio klausytis, jis pats stovėjo prie Genezareto ežero. Jis pamatė du laivu sustojusiu prie ežero kranto: žvejai buvo išėję ir plovė tinklus. Įėjęs vieną iš tūdviejų laivų, kurs buvo Simono, jis paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto ir atsisėdęs mokino iš laivo. Liovesis kalbėti, jis tarė Simonui: Irkis į gilumą ir išmeskite savo tinklus valksmui. Atsakydamas Šimonas jam tarė: Mokytojau, mes per visą naktį vargę nieko nesugavome, bet dėl tavo žodžio aš įleisiu tinklą. Tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklas ėmė trūkti. Jie pamėjo draugams, buvusiesiems kitame laive, ateitį jiems padėti. Ties atėjo ir pripildė abudu laivu, taip kad kone skendo. Tai pamatęs, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: Išėik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas. Nes išgąstis buvo apėmęs jį ir visus su juo bu-

LEKCIJA

Rom. 8, 18—23

NES aš laikaus tos nuomonės, kad šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri bus mumyse apreikšta. Nes sutvėrimas su išsiilgimu laukia Dievo vaikų garbės apreikšimo. Sutvėrimas juk buvo pavergtas tuštybei ne savo valia, bet to, kurs jį pavergė su viltimi, kad ir pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugėdimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę. Mes juk žinome, kad visas sutvėrimas vaičioja ir kenčia skausmus iki šiolei. Ir ne tik tai jis, bet ir mes, kurie turime Dvasios pirmaones, dūsaujame patys savyje, laukdami Dievo išnystės, mūsų kūno atpirkimo.

visius dėl to žuvų valksmo, kurias jie buvo sugavę; taip pat Žebediejaus sūnu du, Jokūbą ir Joną, kurie buvo Simono draugai. Jėzus gi tarė Simonui: Nebijok, nuo šio laiko tu jau žmones žvejosi. Prisiyrę laivais prie kranto, jie visa paliko ir sekė jį.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

Romos Katalikų Bažnyčios Kėkybė

PASKUTINIUOSE straipsniuose buvo įrodyta, jog Jėzaus įsteigtosios tikrosios "Dievo Karalystės", arba "Dangaus Karalystės" žmės pilnai atatinka Romos Katalikų Bažnyčią, kuriai ir mes priklausome.

Šv. Augustinas ją vadina "Dievo Valstybe", arba "Dievo žmonėmis". Šv. Tomas Akviniėtis — "Tikinčiųjų [Bendrovė]". Daugybė Kristaus prilyginimų apie dangaus karalystę pilnai atatinka R. K. Bažnyčią. Be šio, kaip matome iš šv. Mato Evangelijos (3, 2 ir 4, 17) Jėzus Kristus ir šv. Jonas Krikštytojas aiškiai pavadino Jo įsteigtąją Bendrovę "Dangaus karalyste". R. K. Bažnyčia panaši žemiškomis karalystėms, kadangi ji

turi savo valdininkiją (hierarchiją — valdininkų laipsnius), k. a. popiežių, kardinolus, vyskupus, kunigus, diakonus, subdiakonus; o kadangi ji priruošia žmones amžinajai laimei danguje, kadangi jau daug-daug šventųjų yra danguje, ar skaistykloje, iš kurios pateks dangun, tai ji teisingai ir vadinasi "Dangaus karalyste".

Paprastai mes ją vadiname "Romos Katalikų Bažnyčia". Vadiname "katalikiškąja" (žodis imtas iš graikų kalbos — katolikos, — kurs reiškia visuotinas), arba "visuotinąja", kadangi ji apima visą pasaulį, neapsiribodama, kaip jau matėme, vienu kuriuo kraštu, ar tauta; vadiname "Romos", kadangi jos vyresnioji Galva, šv. Petras, buvo apsigyvenęs Romoje, kur ir mirė, o jojo įpėdiniai gali būti ir yra tik Romos vyskupai. Šio

dėliai ir visi šios Bažnyčios nariai vadinasi Romos katalikai. Taip daroma tikslui išskirti nuo kai kurių eretikų, kurie irgi savinas "katalikų" vardą.

Mes jau žinome, jog R. K. Bažnyčia tai ne žmonių pramanyta, bet paties Jėzaus įsteigta tam tikslui, kad ji išlaikytų tyrą Jėzaus mokslą, jį skelbtų pasauliui ir vestų dangun žmonių Jėzaus duotomis jai priemonėmis. Taigi, ji yra dieviškoji įstaiga ir tai labai panaši mokykla.

1. Regimoji mokykla.

Kaip kad kiekviena mokykla turi tikslo išauklėti vaikus į gerus, šviesius, mylinčius tėvynę piliečius, taip lygiai ir R. K. Bažnyčios uždavinys yra išauklėti žmones į būsimuosius dangaus karalystės piliečius.

Kiekviena mokykla paprastai turi savo vedėją (direktorių), tam tikrą mokytojų skaičių ir daug mokinių - klausytojų. Kiekvienoje mokykloje dėstoma tam tikra mokslo šaka, vartojama tam tikros pagalbinės priemonės, kaip va: lentos, žemlapiai, knygos, ir t. p., prisilaikoma tam tikros drausmės tvarkai palaikyti. —

Šita visa randame ir R. K. Bažnyčioje. Jos darbas visų pirma yra "mokyti", kaip tai matome iš Jėzaus jau minėtųjų žodžių: "Eikite... mokydami juos..." Kadangi Bažnyčios uždavinys yra mokyti, tai jau aišku, jog ji turi būti **regimoji** įstaiga, kadangi kaip gali mokyti, jei mokytojų mokiniai neregės?!

Tai labai nepatinka kai kuriems eretikams, tvirtinantiesiems, jog Jėzaus Bažnyčia esanti neregimoji įstaiga. Mat, jie R. K. Bažnyčios išmesti iš Bažnyčios narių, ko dėliai ir rūstauja. Tačiau neatsizada savo klaidų, kadangi jiems nepatinka Bažnyčios drausmė, suvaržanti jų jų palaidumą. Savo gyvenimu jie kaip tik įrodo, jog atsipalaidojimas nuo bažnytinės drausmės paprastai veda į šuntakius ir bezdžioninkų gūštas.

Ar jiems tinka, ar netinka, vistiek R. K. Bažnyčia aiškiai yra regimoji įstaiga, kadangi ji turi regimus vadovus: popiežių, vyskupus, kunigus; turi regimąją priėmimo Bažnyčion ženklą — Krikštą ir Sutvirtinimo Sakramentą; turi regimąją išpažinimą tikėjimo: "Tikiu Dievą Tėvą" — Apaštalų sudėjimą.

Šio dėliai ir Kristus Bažnyčią ne kartą pri-

lygindavo "miestui ant kalno", "žibintuvo šviesai". Šio dėliai Bažnyčia ir vadinasi "Kūnu". "Jis padėjo visa po jo kojomis ir davė jį galvą visai Bažnyčiai, kuri yra jo kūnas ir pilnybė to, kurs visų papildomas visame" (Ef. 1, 22-23).

2. Troba.

Kad po žodžiu "Bažnyčia" mes ir suprantame ne medinę, ar mūrinę trobą — dievnamį, tačiau, ji, būdama Jėzaus įstaiga, turi didelio panašumo trobai. Šio dėliai ir šv. Paulius į efeziečius rašo: "Kiekvienas ant jo pastatytas rūmas auga į šventąją Bažnyčią Viešpatyje" (Ef. 2, 21), kadangi, anot Psalmisto (117, 22), Kristus yra jojo KERTINIS AKMUO: "Akmenį, kurį atmetė statytojai: šis padarytas kertiniu akmenimi", kuris per šventąją Dvasią visus tikinčiuosius suglaudžia vienon didelėn šeimon... Be šio ji turi ir daug kitų kertinių akmenų, t. y. Apaštalų, kaip kad skaitome Apreiškimo knygoje (21, 24): "Miesto mūras turėjo dvyliką pamatų ir ant jų dvylika Avinėlio Apaštalų vardų"; ir daug akmenų statybai, t. y. tikinčiųjų: "Ir jūs būkite, kaip gyvi akmenys ant jo antstatomi, kad būtumėte dvasiniai namai" (1 Petr. 2, 5).

Kad troba būtų stipri ir nesuirty, tai reikalinga, kad akmenys būtų daliai nutašyti ir darniai susiglaustų — susicementuotų. Lygiai šitaip yra ir Bažnyčioj — visi akmenys t. y. ir kertinis neregimasis — Jėzus Kristus, ir regimasis — Jojo vietininkas — popiežius, ir kiti pamatinieji akmenys — vyskupai ir kunigai, ir sienų statybos akmenys — visi tikintieji, yra tarpusave kuodarniausiai susirišę, susiglaudę, susicementavę geriausiu cementu, t. y. tikėjimu, kurį yra padavęs mums Jėzus Kristus.

Tarp Bažnyčios ir tikėjančio yra tokie santykiai, kaip kad tarp kūno ir dvasios: kūnas tai Bažnyčia, o tikėjimas tai dvasia. Taigi bažnyčia ir tikėjimas yra neišardomai, kiekiausiai tarpusave susiję — kas nesucementuotas tikėjimu, tas negali priklausyti Bažnyčiai; kas nėra susirišęs su Bažnyčia, tas neturi teisės vadintis kataliku — tikinčiuoju žmogumi!

3. Ne šio pasaulio karalystė.

Žodžiais: "Mano karalystė ne šio pasaulio" (Jon. 28, 36), Jėzus paaiškina, jog Jo-

jo Bažnyčia ne tos pačios rūšies, kaip kad kitos pasaulio karalystės, kadangi jos siekis yra ne žemiškas, bet dangiškas, ne vien žemiškoji laimė, bet dar labiau amžinoji laimė, ko dėliai savo karalystei apginti ir praplauti ji nevarojanti žemiškųjų ginklų, tik dvasinius. Tačiau, kadangi, ar šiaip, ar taip, R. K. Bažnyčia gyvuoja ir darbuojasi šitame pasaulyje, tai, suprantama, ji negali visai apsieiti be žemiškųjų dalykų.

4. Avidė.

Ko dėliai Kristus savo Bažnyčią ir prilygina avidėi, kurion Jis, būdamas "gerasis Piemuo", nori surinkti visas viso pasaulio aveles, t. y. žmones. Kadangi apie Jėzų, kaipo Piemens, santykius su avelėmis yra labai puikiai aprašyta šv. Jono Evangelijoje (10, 1-21), tai manau, bus prayartu skaitytojui susipažinti su šiąja vieta.

"Iš tikrųjų, iš tikrųjų sakau jums, kas ne pro duris įeina į avidę, bet pro kitur įkopia, tas vagis ir galvažudis. Kasgi pro duris įeina, tas avių ganytojas. Tam durinkas atidaro, ir avys klauso jo balso; jis įvardžiai šaukia savo avis ir jas išveda. Išvedęs savo avis, jis eina pirm jų, ir avys jį seka, nes pažįsta jo balsą. O svetimo jos neseks ir bėgs nuo jo, nes nepažįsta svetimų balso. Tą prilyginimą Jėzus pasakė jiems, bet jie nesuprato, ką jis jiems norėjo pasakyti. Tačiau, Jėzus vėl jiems tarė: Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, aš avių durys. Visi, kurie pirm manęs atėjo, vagys ir galvažudžiai, tai ir avys jų neklausė. Aš durys. Kas per mane įeina, bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis, ir ras ganyklos. Vagis ateina tik tai vogti, ir žudyti, ir naikinti. Aš atėjau, kad turėtų gyvenimo ir apščiau turėtų. Aš gerasis Ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdinys, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas grobia ir išvaiko avis. Samdinys bėga, nes jis samdinys, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, taip, kai pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena avidė ir vienas ganytojas.

Todėl Tėvas mane myli, kad aš guldau savo gyvybę, kad vėl ją imčiau. Niekas negali atimti jos iš manęs, bet aš ją guldau pats savaime. Aš turiu galios ją guldyti ir turiu galios vėl ją imti. Tokį įsakymą aš esu gavęs iš savo Tėvo".

Štai, kokie puikūs santykiai tarp Ganytojo ir tarp avelių! Štai Ganytojas, kurs guldo už mus savo gyvybę. Tai Jėzus! Ir tiktai pro Jį mes galime įeiti į avidę, t. y. R. K. Bažnyčią!

5. "Krikščionių motina".

R. K. Bažnyčia teisingai vadinama ir "krikščionių motina", kadangi per šv. krikštą žmogaus sielai ji patiekia tikrosios gyvybės ir tikinuiuosius auklėja, lyg motina vaikus. Per šv. krikštą ji apdovanoja sielą **pašvenčiamąja malone**, kuri yra tikroji sielos gyvybė, kadangi ji duoda mums teisės dangaus karalystei pasiekti; ko dėliai Bažnyčia ir tampa kiekvieno krikščionies dvasiškoji motina.

Lyg motina vaikus, Bažnyčia mus auklėja. Išvažiuodamas tėvas iš namų įgalioja motiną savo vietoj prižiūrėti vaikus, auklėti juos ir drausti. Panašiai yra pasielgęs ir Išganytojas, prieš užžengdamas dangun... Savo vieton Jis pastatė savo Bažnyčią, lyg kad motiną, duodamas jai galios valdyti mus. Tai aiškiai matome iš Jojo žodžių: "Jis vėl jiems tarė: Ramybė teesie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, Jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite Šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos bus atleistos, ir kam sulaukysite, jos bus sulaukytos" (Jon. 20, 21-23).

Šio dėliai ir šv. Augustinas sako: "Mes turime mylėti Dievą, kaip kad Tėvą, o Bažnyčią, kaip kad motiną".

O Leonas XIII yra šitaip išsitaręs: "Mes mylime žemiškąją tėvynę, kadangi mes joje esame gimę ir užaugę; ir esame pasiryžę už ją ir savo gyvybę padėti jai apginti nuo priešų; tai juo labiau turime mylėti Bažnyčią, kuriai mes esame kalti be galo laiminingą gyvenimą. Gi teisybė reikalauja, kad mes dvasines gėrybes statytume aukščiau už laikinąsias žemiškąsias gėrybes".

6. Dirva.

R. K. Bažnyčia palyginama ir dirvai, ka-

dangi šventoji Dvasia, lyg artojas dirvon, sėja gerąją sėklą — kviečius, t. y. Dievo žodį, o piktoji dvasia paslapčiomis įbarsto jon piktažolių - kukalių (nuodėmes); o rugiapjūčiai atėjus, t. y. per teismą, grūdai bus išrinkti, atskirti nuo kukalių - piktažolių, kurios ir bus sudegintos, kaip tai skaitome šv. Mato Evangelijoje (13, 24).

7. Garstyčių grūdas.

Pagaliau, Jėzus Kristus (Mat. 13, 31) Bažnyčią sulygina su garstyčių grūdu, kadangi Bažnyčia iš pradžių, lyg garstyčių grūdas, buvo mažutytė, susidėjusi tik iš Apaštalų, mokinių ir kelių tūkstančių tikinčiųjų, tačiau, per ilgą vėliau ji yra išaugusi, lyg anas garstyčių grūdas į milžiniškąjį medį, ant kurio sutupia paukščiai. Ji tai tam tikru metu, pasauliui besibaigiant, išaugs į tokį milžinišką medį, ant kurio šakų galės sutūpti visi pasaulio paukščiai, t. y. visi žmonės!

Kad tai bus taip, tai nė vienas katalikas neabejoja, kadangi pats Jėzus Kristus tai yra pranašavęs; gi Jojo žodžiai "nepraeis", t. y. išsipildys tikrai!

Kristaus Karaliaus Širdžiai

O Kristau Karaliau, globok mūs Tėvyne,
Suvienyk mūs brolius, pakelk prie Savęs!
Nors slenka jon priešų jau bangos patvine,
Mes stojam sargybon prie Tavo Širdies!

Tu Vienas širdžių ir tautų atgimklas,
Tu Vienas gyvenimo saulė visiems!
Širdies Tavo meilė tai mūs įkvėpimas
Vieningai aukotis siekimams šventiems!

Ateik į mūs užiantį, skubantį miestą,
Gyvenk rūtų kaime, visoj Lietuvoj!
Tave, mūsų Vade, ieškotą ir kviestą,
Mylėsim, kaip mokė mus narsūs tėvai!...

Tu vesk daug kentėjusią Tautą gyventi, —
Mes Tavo, prie Savo Širdies mus patrauk.
Kur Tu, ten gyvenimas mielas, kaip šventė:
O laime, šeimos židiny viešpatauk!

O Kristau, per amžius globok mūs Tėvyne!
Tu mūsų vainikas, šviesiausia dalis!
Iškelk ją į dvasinio gėrio didybę
Ir būki jos saulė, garbė ir širdis!...

Kaz. Račiūnas, MIC.

Kun. A. T. (Samata) SENOJI MOTULĖ

NORS, nežinia, kaip ilgai gyventum, ar galėtum pamiršti meilingąją šypseną senutės motinos išvargusiame ir nubalusiame veide? Ar galėtum pamiršti tą jos šypseną, kurią taip dažnai matei aplaistytą kruvinomis ašaromis? Argi neatsimeni jos maloningumo, užuojautos, meilingumo ir pasitikėjimo?...

Ilgą laiką, toli nuo jos gyvendamas, gal nebegali atsiminti jos saldaus ir simpatingo balso, bet jos maloni šypseną visada pasilieka su tavim.

Jei Visagalis Dievas iš jūsų tarpo dar neatskyrė tos meilingosios motinos, tai kiekvienas turėtų stengtis daryti taip, kad jos angeliškoji šypseną visada spindėtų jos meilingo veido skrustuose, kad senatvėje galėtų savo vaikais pasidžiaugti.

Traukinys neskubiai slinko, ar taip išrodė senutei Šilieni, kuri važiavo pas savo sūnų, Donatą, kad pamatyti jį baigiant kolegijos aukštąjį mokslą. Viena stotis po kitos nyko; nedaug keliauninkų sėdo į traikinį. Vienoje mažoj stotyj įlipo dvi jaunos mergaitės ir atsisėdo Šilienės priešakyje.

Iš pradžių abi mergaitės buvo tylios ir nieko nekalbėjo.

Po valandėlės, viena iš jų prabilo:

— Vai, Kaste! Aš norėčiau, kad kolegistų motinos nevažinėtų ir nesirodytų jų mokslo baigimo dieną. Kai kurios iš jų atrodo lyg būtų atvykusios iš krūmų, na ir nemažą gėdą daro savo sūnums kolegistams.

— Tikrai! Gaila, kad jos nepasilieka namuose, — atsiliepė Kaste. — Jei jos žinotų ir suprastų kokį pažeminimą teikia savo sūnums, aš tikiu, kad jos sėdėtų namie.

Senutė Šilienė nebuvo smalsuolė, tačiau ir

nenorėdama girdėjo kalbą mergelių, sėdinčių jos priešakyje. Po to ji pati pradėjo spręsti savo senos mados suknią ir skrybėlę. Ir ji pati pamatė, kad visai kitaip buvo iširėdžiusi, ir atrodė ne taip kaip dėvėjo sėdinčios mergelės.

Dabar, ji nežinojo ką toliau daryti. Visgi naujų drabužių neišgalėjo nusipirkti, kitaip ji nebūtų galėjusi nusipirkti bilieto pas sūnų į mokslo baigimo iškilmes vykti. Tačiau, argi jos sūnus taip pat gėdintųsi savo motinos, kaip tos mergelės kalbėjo? Ar drįstu ji savo sūnų atlankyti tik tam, kad padarius jam gėdą? Geriau gal būtų imti traukinį atgal ir grįžti namon?

Tokioms mintims ją kankinant, traukinys sustojo ties vieta, kur reikėjo jai išlipti. Pasiėmusi savo ryšulėlį, ji nežinojo į kurią pusę sukti: ar į kolegiją ar į stoties kitą dalį ir laukti atgal grįžtančio traukinio? Tačiau, ji ėjo į stotį ir konduktoriaus paklausė:

— Kelintą valandą traukinys eis atgal?

— Pusė po devynių, — atsakė konduktorius.

Nūngi buvo tik trečia valanda po pietų. Nežinodama, ką pradėti ir kaip praleisti tą laiką, ji išėjo pasivaikščioti ir netrukus pastebėjo, kad seka paskui tas pačias mergaites, kurios traukinyje sėdėjo priešais ją. Ir, bematant, priėjo kolegijos žemė.

Daugelis studentų žaidė kolegijos lauke. Ji žvalgėsi, ar kartais gal pamatytų Donatą. Tačiau, jo nesimatė.

— Gal būtom toks geras pasakyti Donatui, kad vieną minutę senoji jo slaugė norėtų su juomi matytis, — ji tarė vienam kolegistui.

Tas gerasis moksleivis nusiskubino ieškoti Donato; ir jį suradęs, tarė:

— Senoji tavo slaugė yra čia pat; ir ji nori su tavim vieną minutę matytis.

Nustebęs Donatas pažiūrėjo į savo bendramintį ir, juokdamasis, pakartojo:

— Senoji mano slaugė yra čia pat; ir su manim trokšta matytis! Cha! cha!

— Bent ji man taip sakė. Na, eikš, ir pats pamatysi.

Donatas jį pasekė. Ir artindamasis prie senutės, pamatė, kad tikrovėje yra jo motina. Tada, Donatas, tekinas pribėgo prie jos

ir, apkabinęs, pradėjo ją bučiuoti, klausdamas:

— Motule! kas tau liepė save vadinti senąja slaugė?

— Mat, — ji tarė, — aš nenorėjau pažeminti savo sūnų, o atvažiavusi iš taip toli, aš negalėjau atgal grįžti be pasimatymo su tavim.

Čia ji atpasakojo tų dviejų mergelių kalbą, kurią girdėjo traukinyje. Nežinodamas, ką jai atsakyti, Donatas paėmė ją už rankos ir nusivedė į kolegijos viršininko butą, kad jam perstačius senutę savo motiną.

Tą vakarą, kolegijos mokslo baigimo iškilmėse, senutė Šilienė sėdėjo šalia kolegijos viršininko, negalėjusio atsigerėti jos atsidavusiu sūnum, kurs, baigdamas kolegijos aukštąjį mokslą su garbingais atsižymėjimais, nesigėdijo prastuolės senutės — savo motinos.

TU DURIS UŽDAREI...

Pas altorių šiandien pašimeldęs jautriai,
Nuo pasaulio kietai tu duris uždarei —
Negrįši atgal niekad.

Vienuoelyne tyliam lig mirties tu liksi;
Kaip žvaigždė Aukščiausiojo garbei degsi,
Kol plestėti širdis nenustos.

Jau sudėta auka. Kam drebi dar bailiai?
Ar baugina tave pašaukimo keliai?

Ar pagailo sapnų praeities?
Ženk su meile pirmyn! Tau Aukščiausias
kalbės!

Tamsumoj, kaip aušrinė žvaigždėlė žibės.
O suklypus tau ranką išties!

Ką likai — palikai, nesigrėžk atgalios!
Atminimai — nuodai! Jie tave suvilios

Ir pakirs, kaip gėlelę šalna!

Vien į žydrųjį dangų pakėlus akis
Bedaryk, ką Aukščiausias daryt įsakys,
O neverks tau širdis kruvina.

Nuo vargų ir kančių nesirauks tau kakta,
Nes Jo jungas saldus ir lengva Jo našta.
Tik jusi kad išaugo sparnai!...

Pas altorių šiandien pašimeldęs karštai,
Nuo pasaulio kietai tu duris uždarei —
Lik su Jėzumi tenai amžinai!...

Paklausimams Atsakymai

Ar vadinamas "Big Apple" šokis yra Bažnyčios uždraustas?

Šokiai šokiams nelygūs! Pavieniuose atvejuose, nevisados yra lengva išspręsti kada koks šokimo būdas savo esme yra prieš dorą ar skaislybę ir todėl smerktinas, o kada ne. Kai kurie šokiai — na, savyje nei geri, nei blogi, bet juos gali padaryti blogus aplinkybės. Pavyzdžiui, kada šokančių susikibimas, susiartinimas ar judėsių yra nepadorūs, tokie šokiai yra savaime blogi ir mirtinai nuodėmingi. Kiti šokiai gali būti neleistini ir smerktini dėl netinkamo šokančių apsirengimo, nepadorių dainų ar žodžių kalbamų laike šokių. Taigi, daug nusprendžia aplinkybės ir sąlygos.

"Big Apple" šokis paprastai šokamas viešose šokių salėse, kabaretuose, užėigose ir visokiame laisvose lindyne. Čia jis šokamas be jokios vyresniųjų ar padorių žmonių priežiūros ir todėl minėtos vietos virsta tikrais nepadorių šokių urvais. Tačiau, "Big Apple" šokį galima užtikti ir tinkamesnėse, švaresnėse vietose. "Big Apple" šokis, jeigu savyje neturi jokių nepadorių judėsių, gestų ir t.t. arba jeigu jie apleidžiami, galima šokti. Tačiau, kai kurios taip vadinamo "Doing the Dopey" šokio dalys yra tiesiog netinkamos ir smerktinos.

Ar reikėtų persižegnoti ar palenkėti galvą per Mišių pakylėjimą? Vieni vienaip, kiti kitaip daro.

Šiam nėra nustatytos taisyklės. Žmonės šiuo atveju elgiasi pagal vietos papročius arba kitų patarimus.

Pakylėti Kristaus Kūną ir Kraują po duonos ir vyno pavidalais buvo įvesta tik viduriniuose amžiuose. Kryžiaus ženklas atrodo tinkamas dalykas, bet nieko prieš galvos palenkimą irgi negalima pasakyti. Tačiau, kas už abu dalykus svarbiau, yra žiūrėti į pakeltą Ostiją ir Kieliką ir kalbėti atlaidais apdėta maldele: "Mano Viešpats ir mano Dievas". Už kiekvieną jos sukalbėjimą yra septynerių metų ir tiek pat gavėnių atlaidai.

Ar švč. Panelė turėjo kitų vaikų šalia Jėzaus?

Ne, švč. Panelė, Dievo Motina, pagimdė

tiktai Jėzų Kristų; kitų vaikų ji neturėjo.

Ar yra didesnė nuodėmė papiktinti protestoną kaip kad kataliką?

Papiktinti reiškia kokiu nors būdu būti atsakingu už kito nuodėmę. Dėl aplinkybių protestono papiktinimas gali būti didesnė nuodėmė negu kad kataliko papiktinimas. Priežastis tame, kad toks papiktinimas gali visiškai sulaikyti protestoną nuo atsivertimo į katalikybę.

Kas yra stenografų patronas?

Ir stenografai turi patroną, būtent šventą Kasijaną, kuris yra buvęs mokytojas. Kadangi neapsiėmė garbinti stabų, teisėjas pasmerkė mirtį. Jis mirė kaipo kankinys, nužudytas pačių savo mokinių. Jo šventė išpuola rugpiūčio 13 dieną.

Ar yra nuodėmė pasninkauti ir mankštintis, kad tokiu būdu apsisaugotume nuo nutukimo?

Dėl buvimo gali būti nuodėmė, bet tik atleistina ir tik tada kai pasninkaujame ar mankštinamės vienintėliai dėl kokios tuštybės. Protingas ir naudingas tikslas, kaip kad pasninkauti ir mankštintis dėl sveikatos ar geresnio jautimosi visai pateisina nuo nuodėmės.

Ar Marija Magdaleną, buvus nusidėjėlę, kuri stovėjo prie Išganytojo kryžiaus laike Jo mirties, buvo Mertos ir Lozorijaus sesuo?

Yra dvi skirtingi nuomonės. Vieni mano, jog Marija Magdaleną nebuvo Lozorijaus sesuo, bet iš kitos pusės ir tai dauguma mano, jog Marija Magdaleną ir Mariją, Mertos ir Lozorijaus sesuo, buvo vienas ir tas pats asmuo, taigi išeity, jog šventoji Marija Magdaleną buvo Lozorijaus ir Mertos sesuo.

Ar yra šventoji vardu "Rūta"?

Taip, yra. Ir tai net Sename Įstatyme. Atsivertę šventą Raštą pastebėsime, jog aštuntoji knyga Sename Įstatyme užvardinta "Rūtos Knyga". Šioje knygoje randame visą Rūtos gyvenimą. Būtų labai naudinga ji perskaityti.

Bažnyčia nėra paskyrusi atskiros dienos jos šventei apvaikščioti.

Kodėl kunigas įpila keletą lašų vandens į vyną laike Mišių ofertorijos?

Keletą lašų vandens įlašinama į vyną išreikšti dvilybę Kristaus prigimtį. Vynas reiškia dieviškąją prigimtį, o vanduo — žmogiškąją. Dėl to, kunigas laimina vandenį, bet ne vyną.

Ar leista katalikei mergaitei būti vaidintoja (actress) krutamuose paveiksluose ar scenoje?

Toks menas nėra Bažnyčios uždraustas, reiškia galima siekti vietos tarp spindinčių ir mirgančių "žvaigždžių". Tačiau, tokioje vietoje, ypač šiandien, scenos ir paveikslų artistams gresia neapsakomas dora ir tikėjimui pavojus. Todėl, nemažas yra tuo atžvilgiu reikalingas atsargumas ir saugojimas.

Ar leista Mišių patarnautojui palaikyti patena kai kunigas dalina Komuniją?

Atsakymą į šį paklausimą yra davusi Šventoji Sakramentų Kongregacija, kuri tvarko visus dalykus liečiančius Sakramentus ir jų suteikimą ar dalinimą. Rugsėjo 19, 1930 metais, paduotojo paklausimo atžvilgiu, Kongregacija yra pareiškusi, jog Mišių patarnautojui (akolikui, klapčiukui) yra leista palaikyti patena po priimančių Komuniją smakru, jeigu tai atliekama su prideramu ir pakankamu atsargumu.

Ar Moterystės sakramento liudininkai turi būti vyras ir moteris ar gali būti ir du vyru ar dvi moteri?

Kad Moterystės sakramento geram priėmimui reikalinga du liudininku tai aišku, bet kad juodu būtų vyras ir moteris — tokio įsakymo nėra. Taigi, nors šandien per vestuves, liudininkai paprastai yra vyras ir moteris, tačiau ar du vyru, ar dvi moteri galėtų lygiai gerai būti liudininkai.

Priklausau prie orkestros ir griežiu sekmadienio vakarais. Man už tai, žinoma, užmoka. Ar toks darbas yra leistas sekmadieniais?

Taip. Griežti sekmadieniais ir už tai imti užmokestį yra leista. Tikiuos, jog šokiai, kuriems griežti yra reikalingi ir jaunuoliams nedaro skriaudos, nes kitaip turėtum liautis griežęs nepadoriems ir kenksmingiems šokiams.

Jeigu žmogus mirtinos nuodėmės stovyje meldžiasi, ar jo maldos turi kokios reikšmės

ar ne?

Žinoma, jog turi. Tiesa, tokiomis maldomis negalime nieko pelnyti dangui, jomis negalime didinti dangiškųjų turtų, tačiau galime išprašyti Dievo pasigailėjimo ir reikalingų veikiančių malonių, kurios padeda nusidėjusiam išsilaisvinti iš mirtinos nuodėmės ir grįžti į pašvenčiamos malonės stovį. Veikiamosios malonės yra labai reikšmingos ir būtina reikalingos, nes be jų žmogus kartą papildęs mirtiną nuodėmę visą gyvenimą joje pasiliktu ir pagaliau mirtinoje nuodėmėje mirtų. Mirtis mirtinoje nuodėmėje reiškia išskyrimą iš dangaus ir amžinas pragaro kančias. Todėl, žmogeli, nežiūrind kaip sunkiai būtum nusidėjęs, nenustok vilties, nenusimink, bet stverkis karštos maldos ir jos laikykis. Užintų per daug vietos išaiškinti visas maldos pasekmes ir duoti jos stebuklingos galybės pavyzdžių.

Ar tiesa, jog šv. Raštas sako, jog vyskupas turi būti vienos moters vyras? Ką toks išsireiškimas reikštų?

Taip, šv. Povilo laiške Timotiejui randa pasakyta: "Taigi, vyskupas turi būti... vienos moters vyras..." (I Timot. iii, 2).

Tačiau, šiais žodžiais šv. Povilas jokiū būdu neįsako, jog vyskapai vestų žmonas, taip jog nevedęs negalėtų tapti vyskupu. Visai ne! Juk pats šv. Povilas buvo nevedęs ir moters neturėjo, o visgi buvo vyskupas.

Šie šv. Povilo žodžiai visai kitoje prasmėje aiškintini.

"Pirmaisiais krikščionijos laikais", sako arkivyskupas Skvireckas, "buvo gana dažnai šventinami kunigais ir vyskupais žmonės vedę. Bet jei kas, mirus žmonai, buvo vedęs antrą sykį, Apaštalas (Povilas) draudžia imti tokį į vyskupus".

Net ir šiandien, ypatinga kliūtis sulaukytu žmogų nuo kunigiškų šventimų jeigu jis būtų našlys po antrų vedybų.

Ar visi popiežiai yra buvę italai?

Ne. Daug popiežių yra buvę ir kitų tautų. Pavyzdžiui, yra buvę popiežių kilusių iš praneūzų, ispanų, vokiečių, anglų ir olandų.

2. Kiek yra kunigų Amerikos Jungtinėse Valstybėse? Kiek visame pasaulyje?

Pagal mums prieinamas statistikas, sąrašus, Amerikos Jungtinėse Valstybėse yra virš 31,000 kunigų. Visame pasaulyje yra apie 312,000 kunigų.

Kun. St. Mažeika, MIC.

LAI DOTI, NE DEGINTI

Kūnus reikia laidoti

LIETUVOJ nuo amžių visi savo mirusius, kokios kas religijos bebūtų, laidėjo ir laiduoja žemėn, atliūdami velionies palikamą deramą pagarbą, šventu daiktu laiko mirusių poilsio vietą — kapus.

Paskutiniu laiku Lietuvoj atsirado žmonių, kurie **bedievybės propagandą** ima varyt, agituodami žmones už tai, kad užuot kūnus laidojus žemėn, juos, girdi, reikia sudeginti.

Mes esame tikri, kad ateizmo apaštalai naujaja meškere nedaug ką arba visai nieko pas mus nelaimės. Tačiau ryžtamės visus, kurie domisi kūnų deginimu arba kremacija, supažindinti, pirmiausia, iš kur kilo žmonių kūnų deginimas, paskui, kieno reikalas yra dabartinė kūnų kremacija, ko siekia kremacijos agitatoriai ir kaip klaidina žmones, ir ant galo, kas reik apie tai katalikui žinoti.

A. Iš kur kilo kūnų deginimas

Kūnų deginimo pradžia surišta su klajoklių žmonių gyvenimu. Senų senovėje neturėdami pastovios vietos žmonės savo mirusius degindavo, svarbiausia, praktiškais sumetimais. Keliaujantys iš vietos į vietą, jie negalėdavo lavonų palikti vienoj vietoj palaidotų, nes į senąją jų buvimo vietą atėjęs

priešas lavoną iškasdavo ir išniekindavo. Tad buvo reikalas, keliantis naujon vieton, ir lavoną pasiimti, o praktiškiausia čia turėt velionies pelenus—pelenus gabentis ir patogiu ir lengva.—Ir pastovioj vietoj apsigyvenus, lavonų deginimas nesiliovė, nes taip jau buvo įprasta. Už tai ir randame lavonų deginimą pas įvairias senovės tautas, tačiau ne pas visas. Iš daugelio pagonišku tautų, kurios mirusių nedegindavo, pirma paminėsime egiptiečius. Visiems yra žinomos ligi šiandien — po tūkstančių metų sveikos išlikusios jų mumijos — balzamuoti lavonai. Egiptiečiai kūnus laidodavo ir stengdavosi kuo ilgiausiai sveikus išlaikyti išbalzamuodami. Tuomi jie išreikšdavo savo tikėjimą į pomirtinį gyvenimą.

Romėnai pradžioj taip gi kūnus laidodavo. Kapus laikydavo šventais (Ciceronas). Kas drįsdavo išniekinti kapą, tam nukirsdavo ranką arba visą sudegindavo. Dažnai kūnai būdavo padedami į tam tikrus akmenų karstus, vadinamus sarkofagais. Toki sarkofagai turėdavo tą ypatybę, kad per 40 dienų kūnas juose pavirsdavo dulkėmis. Iš čia ir jų vardas — kūno naikintojai. Dorai smukus, vėliau ir paš romėnus deginamas virto mada.

Lietuviai prieš priimdami krikštą irgi kūnus degindavo. (Kasinėjant senovės lietuvių kapus, rasta dar prieš krikšto priėmimą palaidotų žmonių nesudegintų. Iš čia matyti, kad nevisi lietuviai mirusius degindavo). Mes žinome, kad mūs prabočiai kitados kėlėsi iš vietos į vietą, ligi atvyko į dabartinę vietą, kur ir mes gyvenam. Įpratę deginti lavonus bekeliaudami, to papročio kurį laiką laikėsi ir sėsliais patapę. Priėmę krikštą ėmė laidoti į žemę.

B. Kieno darbas yra mūs laikų kremacija

Bažnyčia nuo pat savo pradžios visais laikais kitokio kūnų laidojimo nepripažino, kaip tik kūnus atiduoti senai motinai žemei. Kitaip ir negali būt. Katalikai tiki į kūnų iš numirusių prisikėlimą. Jau apaštalas Povilas yra sakęs, kad sėjamas kūnas gendamas, o kelsis negendamas. Kūnų, o ne pelenų, nuleidimas žemėn yra tinkamiausias tos

tiesos pavaizdavimas. Taip darė pirmieji krikščionys, kūnus laidodami katakombose. Pagonys, žinodami, ką reiškia, kad krikščionys kūnų nedegina, pilni Bažnyčios neapykantos, labai dažnai krikščionių kankinių kūnus sudegindavo ir pelenus išbarstydavo į visus keturis vėjus arba supildavo į upę. Tuomi norėta išnaikinti tikėjimą į kūnų prisikėlimą ir iš viso norėta naikinti krikščionybę — griaut Bažnyčią.

Beatgyjant Renesanso laikais senajai pagonybei, nuo XVII a. pradėjo atgyt ir kūnų deginimas. Prancūzijoje pirmą kartą atgaivinti pagonišką kūnų deginimą buvo bandyta Didžiosios Revoliucijos laikais 1797 — 1799. Kūnų deginimas norėta padaryt kaip priemonė kovot su Bažnyčia ir iš viso su religija.

Iš Prancūzijos nuo 1848 m. kūnų kremacijos mintis su bedievybe ėmė plėstis ir po kitus kraštus. Vokietijoje kremacijai išsiplatininti daugiausia darbuosį žinomi bedieviai materialistai Fogtas ir Malešotas.

Italijoje kremacijos apaštalai buvo masonai. Kai viso pasaulio vyskupas 1869 m. suvažiavo į visuotinę Bažnyčios Santarybą Vatikane, tai lygiai tuo pat laiku Neapoly susirinkęs masonų kongresas nusprendė reikalauti kremacijos kaip priemonės griauti Kat. Bažnyčią.

Garsusis bedievis masonas Gorini savo knygoje "Purificazione dei Morti (Mirusiųjų apvalymas)" (209) sako: "Mūsų užduotis neapsiriboją tik mirusius deginti, bet siekia sunaikinti ir sudeginti tikėjimą". Atviras pasisakymas. Tas pats Gorini toliau siūlo žmonių pelenus parduot ūkininkams ir išbarstyti ant dirvų. Taip save vertinti tegali tik masonai, laisvamaniai (Lietuvoj ūkininkai nudvėsusius šunis ir kitus gyvulius pakasa po dirvomis, kad javai geriau augtų).

Ir šiais paskutiniais laikais, kur tik įvedama kremacija, vis tai yra laisvamanių, masonų, liberalų darbas tikslu tikėjimą griaut.

C. Kremacija visais atžvilgiais nereikalinga

Piktos valios žmonės, kokiais kad yra bedieviai, savo blogų tikslų siekia prisidengę gražiais vardais, tariamais visokiais reikalingais sumetimais. Nevisi ir nevisada kremacijos šalininkai pasisako, kad jie nori griaut tikėjimą. Paprastai jų argumentai at-

rodo neva moksliški, neva tai kūnus deginti yra higieniška — sveikatinga. Pamatysim, kad nieko panašaus nėra, ką bedieviai sako apie kremaciją, ją begirdami.

1. Kūnus laidot yra higieniška — sveikatinga. Tinkamai pakasti kūnai neteršia nei vandens nei oro.

Visiškai neteisybė, kad kapinės platina ligas per vandenį ir per orą. Buvo ištirta Paryžiaus, Vienos kapinių oras ir nieko užkrečiamo jame nerasta. Jeigu kapinės platintų ligas ir mirtį, tai būt pastebimas prie kapinių gyventojų didesnis mirtingumas. Austrijos Tiroly kiekvieno kaimo vidury yra kapinės. Ir mūs Kauno kapinės yra vidury miesto. Panašiai ir Ryto kapinės yra vidury mieste. Negirdėt, kad tose vietose siaustų didesnis mirtingumas kaip kitur. Pavydėtinai stipria sveikata ir ilgu amžiumi pasižymi dažnai duobkasiai ir kapų sargai. Kodėl niekam nekenksminga laidoti žemėn? Žemė geriausia valo pūvančius lavonus. Nuo dingus lavonų dujas žemė perdirba į kitas nenuodingas, bet naudingas augalams medžiagas. Atsimintina, kaip trašiai auga kapuose žolė. Apie kapų "kenksmingumą" sveikatai Montegazza, žymus to reikalo žinovas, sako: "Tvirčiausiai esu įsitikinęs, kad kapai šmeižiami. Pusė visų fanatiškų kūno deginimo šalininkų tik dėl to giria laužą, kad pažangiaisiais būt laikomi. Darydami kitaip, jie pažangius nuduoda". Orą gadina ne numirėliai giliai užkasti, bet gyvieji. "Prikvipe" laisvų minčių bedieviai kaltina ramius negyvėlius. Dar paklauskim, ką sako gydytojas prancūzas daktaras Ch. Le Maout savo knygoje "Essai sur hygiene des cimetières (Kapinių sveikatingumo tyrimas)". Savo knygos 25 pusl. minimas daktaras taip rašo: "Negali būt dėl pūvančių kūnų ar kitų gyvūnų chemiškų liekanų užkrečiami kapinių vandenys, nes jie išsivalo besisunkdami per žemės sluoksnius. Kapinių oro sudėtis yra tokia pat, kaip ir prie jų esančiuose miestuose. Negali būt kapinėse dvokimo laidojant pagal sveikatingumo taisykles, net kapinių ore nedaugiau ligų bakterijų kaip kitur". Aiškiau jau nereikia. Nebent, mes sakytume, kremacijos propagatoriai — platinėjai, pilni bedievybės ligos bakterijų, visus stengiasi savo bedievybės liga užkrėst.

(Bus daugiau)

Baltoji Rožė

TAI buvo nuostabaus baltumo ir gražumo baltoji rožė.

Lygiai to paties baltumo ir grožio, kaip toji rožė, puikiai, prabangiai pasipuošusi mergaitė, netikėtai žemėn išmetė baltąją rožę, bestovėdama ant sauso, didelio miesto šaligatvio, vieną gražią, saulėtą vasaros dieną. Mergaitė buvo baltąją rožę užsikišusi sau ant krūtinės, už daimantinės špilkos, auksiniuose rėmeliuose sagučio.

Jaunas ponaitis vyrukas, tai pastebėjęs, greitai prišoko artyn, ir paėmęs nuo žemės baltąją rožę, su didele pagarba ir mandagumu, padavė ją mergaitei, kuri ją vėl už tos pačios špilkos sagučio ant krūtinės užsikišo. Paskiau ponaitis mandagiai ir rūpestingai jei patarnavo, kai mergaitė pasišaukusi taksi, sėdo automobiliu. Mergaitė padėkojusi jam už patarnaviną nuvažiavo savo keliu, kur jai reikia.

— Nenoriu ilgai viešėtis pas turtuolius! — sušuko baltoji rožė, didžiu balsu, nors to jos balso nė automobiliuje važiuojanti mergaitė, — nė niekas kitas, visiškai nebegirdėjo. Jie, ypatingai jų ponios ir panelės, skaisčios, baltos, gražios kaip ir aš; prie to, įvairiais parfumais išsitepusios, — daimantais, auksu, sidabru ir šilkais išsipuošusios; prabangoje, gerbuvy ir įvairiuose kūno patenkinių smaguriavimuose, bei įvairių pasaulio tuštybių gaudyme, kasdieną tarsi gulbės tvenkiny, plaukioja... Jie turtais apsikrovę, prabangiai gyvena vien savo naudai, apie nieką kilnesnio visiškai daugiau nebesirūpindami, kaip tik vien apie brangų savo asmenį, — apie nieku nebeaprubežiuotą "save". Tatai jie gali būti laimingi ir be manęs. Geriau ir protingiau aš padarysiu, jeigu pateksiu pas vargšus! Ir vėl pro automobiliaus langą, laukan bežiūrinčiai turtuolei mergaitei, netikėtai baltoji rožė iškrito ant žemės. Dabar, niekas ją mergaitei atgal nebeпадavė...

Antrasis baltąją rožę paėmė nuo žemės, vargšės našlės senelės moteries, pusiau invalidas sūnus. Jiš parnešęs ją namon, įstatė į pusiau sudaužytą mažiutį asotėlį; paskiau pripylęs jį vandens, pastatė ant menko, veik sulūžusio staliuko, stovinčio greti-

mai sunkiai sergančiosios savo motinėlės lovos, kurioje ji gulėjo.

— Čia, — tai man bus visų geriausia ir tinkamiausia vieta! — Čia, aš būsiu itin reikalinga!... — negirdimu niekam balsu, vėl prabilo baltoji rožė. — Čia viskas taip menka ir paprasta; čia viešpatauja visoje savo pilnybėje, vargas ir skurdas; — čia ašaros, skausmai, — dėjavimai... Čia mirties siueletai siaubingai nuolatiniai beslankiodami, — įvaro visiems mirtiną baimę!... — Čia aš būsiu vienintelė žemiškoji šių namelių, ir jų vargų ir kentėjimų nukamuotų gyventojų laimė, paguoda, viltis, šviesa, ir suraminimas, šios jau mirštančios moteriškės...

— Ką, tu čia, tokį baltą parnešęs padėjai, sūneli, kad man net akis, tarsi saulės šviesa, veria!? — paklausė žilagalvė senelė ligonė savo sūnaus.

— Tai baltoji rožė mamyte! — Aš parnešiau ją radęs kieno nors pamestą gatvėje...

— Taip, taip, — tai aš! — pakartoja patvirtinama baltoji rožė... — Aš esu tavo paguoda, viltis, suraminimas ir stiprybė... Tavo gyvenimo dienos vakaras, jau prisirūtinęs; tavo gyvybės šviesa palaipsniui jau gęsta... Aš savo baltumu ir žibėjimu, nušviesiu tau kelią laimingon amžinybėn. Aš būsiu vieninteliu tavo kelrodžiu ir švyturiu, paskutinėje tavo kelionėje per klastingas ir pavojingas tamsybes, į amžinos, nesibaigiančios šviesybės, laimės ir visokio gerbuvio karaliją. Tik rimtai klausyk! mano negirdimo patarimo: Gerai ir tinkamai prisiruoški laimingai mirčiai. Juk dar ne visa turi pilnai paruošta, taip didelei ir svarbiai kelionei. O čia, laiko jau tik kelios minutės beliko... Tat skubinkis, kad nepasivėlintumei! Žinai, kad prisiruošimo laiką tau aš nebegaliu pratęsti...

* * *

Suskambėjo tarno rankoje mažiutis varpelis, — ir kartu su tarnu menką, vargingan ligonės butelin, ūmai įžengė kunigas, nešdamas ligonei dvasinę sielos gyvenimo pastiprinimo duoną, — Šv. Sakramentą. Ligonis galutinai tapo priruoštas didžiajai kelionei.

Ligonis visa tai atydziai klausėsi, tarsi suprasedamas ir girdėdamas baltosios rožės

kalbą. Ji visa tai, kas jai buvo sakyta, kuorūpestingiausia atliko.

Kai ligonė paskutinėje mirties agonijoje būdama, vos girdimu balsus kalbėjo, gerojo latro žodžius:

— Viešpatie! Danguje Dieviškame savo garbės soste, Dievo Tėvo dešinėje sėdėdamas, — atsimink ir mane, vargšę, čia kentančią...

Niekas kitas, kaip vien tik baltoji rožė, teišgirdo meilingą išganytojaus atsakymą:

— Ištikrųjų ištikrųjų sakau tau, kad dar šiandien, būsi su Manimi Rojuje!

J. Butkevičius

Milžiniška Dovana už Mandagumą

Tikrai laimingu žmogumi padarė mandagumas Goasmatą, paprastą eilinį Chicagos policininką. Šis policininkas septynerius metus budėjo Dolomitų gatvėje. Budėdamas beveik be išimties nakčia. Jo menkas butas buvo viršum restorano, kur per naktis uždavo svečiai. Dieną būdavo ramu, tat Goasmatas galėjo puikiai išsimiegoti. Dolomitų gatvės gale buvo senas mūras, kurio duryse degdavo elektros lemputė. Kas vakaras, praėdamas pro tą namą, Goasmatas užgesydavo elektrą. Pagaliau tą jo žygį pastebėjo namų gyventoja, kuri pradariusi langą, jam už tai padėkodavo, o jis jai pasakydavo labanakt! Taip policininkas elgėsi kelerius metus, nors pačios namų gyventojos nė karto nematė, girdėjo tik jos balsą. Tuo jis ir nesirūpino, nors kiekvieną vakarą užgesinęs elektrą pasakydavo labanakt. Nė karto neužmiršo pasakyti.

N e s e n i a i b u d i n ė i a m policininkui Goasmatui praėinant pro šali kažkoks vyriškis įteikė raštelį. Tai buvo kvietimas užėiti pas notarą Morhaną. Policininkas pakreipė galvą, bet kad nieko nebuvo padaręs, ramiai įsidėjo kvietimą į kišenę. Išsimiegojęs kitą dieną nuėjo nurodytu adresu. Notatingas žmogus!... Galite džiaugtis. ...Sveikinu. Tamsta dabar turtingas žmogus!...

Goasmatas nieko nesuprato. Tuomet notaras paklausė, ar jis kas vakaras užgesindavęs to namo elektrą. Gavęs teigiamą atsakymą, notaras atskleidė prieš jo akis testamentą. Pasirodo, kad tame name gyvenusi moteris buvo tikra milijonierė. Anksčiau ji gyvenusi Pietų Amerikoje. Čia nuo drugio mirė jos vyras ir abu vaikai. Tuomet padėjusi

pinigus į banką, pati užsidarė vienuoje. Ir mirė niekam nežinant. Policininkas buvęs vienintėlis asmuo, kuris kas vakarą palinkėdavęs jai gero, tat ji atsidėkodama ir užrašiusi jam pusę milijono dolerių.

Dviejų Sesučių Tragedija

U ŽSIENIO spauda aprašo skaudžią dviejų moksleivių sesučių Čritakaičių tragediją. Jos su savo tėvais gyvena netoli nuo Zagrebo, prie Savės upės kranto, Jugoslavijoje. Kasdien po pamokų juodvi eidavo namo. Kelio tebuvo apie du km, tačiau jis vedė pro kalnus ir buvo painus.

Neseniai, rašo užsienio spauda, beėdamos namo mergaitės nuo kalnų aukštybių pamatė krintančius keturis kalnų erelius. Po vienos antros sekundės ereliai jau buvo virš mergaičių galvų. Nusigandusios mokinės klaukiai šaukdamos leidosi bėgti. Arti gyvenamų namų nebuvo, o ereliai, matyt, turėjo didelį pasiryžimą pulti. Tuo j ir puolė. Viena mergaitė bėgo, o ant jos pečių, sulėidęs nagus, stovėjo erelis. Jis kapojo nelaimingosios galvą. Antroji suspėjo iš odinio knygoms nešti krepšio išmesti visas knygas ir užsimovė jį ant galvos. Erelis draskė jos rankas ir pečius. Mergaitės, suprantama, visą laiką šaukė ir šaukė pagalbos. Užpultąsias pamatė važiuojąs su javais ūkininkas ir taip pripuolęs išgelbėjo.

Išgelbėjęs ūkininkas pasakoja, kad Čritakaitės būtų ištikęs daug sunkesnis likimas, jei pačių erelių tarpe nebūtų kilusi kova. Ereliai nepasidalino aukomis ir ėmė peštis. Mat, erelių prigimčiai svetima dviem naudotis ir plėšyt vieną auką. Pravažiuodamas ūkininkas pamatęs savo tarpe kovojančius keturis erelius ir ant žemės dvi kruvinas mergaites. Ereliai pamatę žmogų paliko grobį ir ramiai nuplasnojo į kalnus.

Mergaitės skubiai nugabentos atgal į miestelį pas gydytoją. Jaunesniajai Čritakaitėi labai sužalota galva ir sudraskytas veidas. Antrai suplėšytos rankos ir keliuose vietose įkirsta nugara. Viena Čritakaitė eina vienuoliktą antra dešimtąs metus.

Pažymėtina, kad ereliai leidžiasi į lygumas ir puola paaugusius vaikus tik tuomet, kuomet patelės peri arba seniai pratina vaikus medžioti.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Popiežiaus kalba Eucharistinio Kongreso Budapešte dalyviams

Eucharistinis Kongresas buvo užbaigtas gegužės 29 dieną 9 val. Kardinolas Legatas prisiartinio prie altoriaus. 1300 giedorių choras pagiedojo "Ecce sacerdos magnus" arba lietuviškai "Štai didysis Kunigas".

Po iškilmingųjų šv. Mišių radijas pranešė, kad netrukus iš Vatikano pasigirs popiežiaus balsas. Užviešpatavo gūdi tyła. Po kelių minučių iš garsiakalbio girdėti žodžiai: Laudetur Jezus Christus (Garbė Jėzui Kristui). Šventasis Tėvas yra prie mikrofono ir prabilo į kongreso dalyvius, kurie buvo susirinkę Didvyrių aikštėje išklausti Legato šventų Mišių. "Šitame momente, sakė Popiežius, kada turime galimybę per radiją susijungti su jumis ir pareikšti jums tėviškąją meilę, kuri moka nugalėti erdvę, tikrą turime malonumą vėl būti Vengrų sostinė. Daug metų praėjo nuo to laiko, kada pirmą kartą matėme Budapeštą ir su dideliu ažiurgsmu stebėjome jo gražumą". Toliau šv. Tėvas primena šv. Steponą, Vengrijos patroną, kuris būdamas jos karaliumi pavedė savo valstybę šv. Petriui, šv. Emeriką, šv. Stepono sūnų, kuris, turėdamas tik 24 metus paliko šį pasaulį ir dabar yra jaunuomenės globėjas. Popiežius prisimena gausų šventųjų būrį, kurie garsėjo dorybėmis ir davė gerą pavyzdį kitiems. "Į jus, mūsų numylėtieji Vengrijos vaikai, kreipiame savo akis ir maldaujame Dievą ne tik tylos ramybės, bet ramybės tinkamos vengrų tautai. Jums gi, kurie iš visų pasaulio kraštų atvykote Budapeštą į Eucharistinį Kongresą, iš tėviškos širdies laiminame".

Popiežius maldauja Dievą, kad išsklaidytų debesį, kurie, rodosi, pranašauja audrą, t. y. karą. Teikia Popiežius palaiminimą tautai, dvasiškijai, tiems gi, kurie valdo šią apaštalių karalystę, siunčia geriausius linkėjimus. "Kad gi Dievas leistų, kad kongresas sužadintų visų sielose meilę, kuri yra visos Evangelijos kertinis akmuo, ir kad atneštų ne laikinus vaisius ir palaimą, bet amžinai tveriančius".

Vyrų adoracija. Nepaprastas reginys Budapešto mieste. 200 tūkstančių tamsiai apsirėdžusių vyrų su popiežiaus ženklais ant krūtinų rinkosi procesijai. 11 val. naktį vyskupas iškilmingoj procesijoje neša iš bažnyčios Švenč. Sakramentą ir stato Monstraciją ant 15 metrų aukštumo altoriaus. 6 tūkst. jaunuolių su žibintais, reflektoriais, gausiai apšviestas altorius daro nepaprasto išpūdžio. Po valandėlės viskas nutilo, šviesa užgeso. Tik altorius žiba aukso refleksais.

Jėzuitas pradeda meditaciją, pertraukomis giedama giesmės, įvairiomis kalbomis sakoma trijų minučių prakalbos. 12 v. Ispanijos kardinolas laiko šv. Mišias ir konsekruoja 300 taurių komunikantų. 300 kunigų paėmė komunikantus ir prasidėjo vyrų komunija. 600 ministrantų berniukų tarnauja kunigams. Prie Komunijos eina VISI vyrai. Jų tarpe ir 3 ministrai. Po Komunijos apie 2 val. vyrai pradėjo skirstytis namo.

Nakties vyrų adoracija buvo rimčiausia ir išpūdingiausia tikėjimo manifestacija. Vyrai, kurie ilgesnį laiką šalinosi nuo bažnyčios, šiandieną atėjo bendrai priimti Eucharistinį Jėzų į savo širdis.

35 Eucharistinis Kongresas bus 1940 metais Nicėjos mieste (Prancūzijoje).

Tik Kryžiuje Europos išsigelbėjimas

Buvęs Ryt. Prūsų prezidentas A. Winnig (buvęs socialistas) neseniai išleido įdomią knygą pavadintą "Europos likimas", kurioje autorius rašo:

"Europa yra atsidūrusi pavojuje ir iš pagrindų sukręsta, nes išsižadėjo ištikimybės Kryžiui. Be solidarumo Kryžiaus ženklui negali būti Europoje vienybės ir tik darnus su Kryžiumi darbas gali išgelbėti ir išlaikyti Europą. Jeigu pašalinti Kryžių — Europa žus. Visa žmonių veikla eina arba iš tikėjimo į Dievą arba iš kovos su Dievu. Tas pats pritaikoma tautoms ir valstybėms. Rusijos pavyzdys rodo kas atsitinka tada, kada pergali kova prieš Dievą. Rodo ji bedugnę ant kurios stovi šiandien Europa. Šis pavyzdys visuomet turėtų būti prieš Europos akis, kad ji žinotų kas jos laukia".

Pasaulio Teisybė!

Omsko teismas pasmerkė sušaudyti rusų ortodoksų kunigą Čeboldajevą ir tris jo parapijiečius. Pasmerktieji kaltinami priklausę pavojingai tikinčiųjų grupei, kuri kovojusi prieš bedievių propagandą ir vykdžiusi terorą.

Globos Katalikus

Anglijos kardinolas pareiškė spandoj, kad Anglijos vyskupai paskutinėj savo konferencijoje nutarė sudaryti komitetą remti Vokietijos ir Austrijos katalikus pabėgėlius. Jis aiškiai pabrėžė, kad nelaimingiesiems suteikiama pagalba negali būti laikoma politiniu veikimu.

Ištrėmė Tėvus Marijonus

Pranešta yra, kad Vilniaus Vaivada įsakęs 4 Drujos Marijonų vienuolyno tėvams baltgudžiams apieisti Drują. Parėdymas neliečia tik tėvo superioro.

Be to, šis parėdymas esąs nepakeičiamas ir net trėmimo terminas negalys būti prailgintas, nežiūrint ir to, kad ryšium su tėvų trėmimu surišta yra ir Drujos Marijonų gimnazijos likvidacija.

Didžiųjų sielų išpažinimai

Garsusis dailininkas Albrechtas Duereris sako: "Negalimas dalykas, kad tas, kuris gerai gyvena, blogai mirytų; nes Dievas yra pilnas gailestingumo. Per jį teduoda mums Dievas po šio vargingo gyvenimo amžinosios palaimos džiaugsmą per Tėvą, Sūnų ir Šv. Dvasią".

Eilė katalikų vyskupų yra gana jauni

Prancūzų laikraštis Semaine Religieuse rašo, kad Popiežius Pijus XI 60 metus amžiaus būdamas buvo paskirtas vyskupu. Bet Jo Šventenybė visą eilę jaunų kunigų paskyrė vyskupais. Vyskupui jauniausias amžius nustatytas 30 metų.

1937 metais italų kunigas J. Perniciaro, 30 m. amž., paskirtas Parmos auxiliniu vyskupu.

Antras jaunas vyskupas yra Brooklyno auxilinis vyskupas R. A. Kearney. Konsekruotas 1935 metais 32 metų amžiaus.

Nankino, Kinijoje, vikarijato apaštališkas vikaras kinas vyskupas yra vos 35 m. amž.

542 atsivertėliai

Šiomis dienomis Rožės Limietės bažnyčioje, Brooklyne, iškilningai priimti į Katalikų Bažnyčią 542 asmenys, perėję iš įvairių tikybų. Jiems Sutvirtinimo sakramentą suteikė Brooklyno vyskupas Molloy. Pamokslą pasakė Salt Lake City vysk. Hunt, taip pat atsivertėlis prieš 25 metus.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Šv. Tėvas labai nuosirdžiai priėmė
lietuvius

Birželio 1 d. Popiežius Castel Gandolfe priėmė 85 lietuvius maldininkus, kuriems vadovavo J. E. vysk. K. Paltarokas. Kartu dalyvavo atstovas Lietuvai prie Šv. Sosto Dr. Grauzinis. Šv. Tėvas su lietuviais kalbėjosi 25 minutes ir pasakė lotyniškai kalbą, visa širdimi sveikindamas atvykusius lietuvius. Popiežius pareiškė džiaugsmą, patyręs iš vysk. Paltaroko ir katalikų moterų adreso daug malonių dalykų apie Lietuvą, būtent: Krikščionybės įvedimo 550 m., Švč. Marijos Apreiškimo šiluvoje 325 m., Katalikų Veikimo 30 metų jubiliejus. Popiežius palinkėję krikščioniško klestėjimo Lietuvoje, visokios dieviškos palaimos jo pažįstamai ir mylimai Lietuvai. Palaimino vyskopus, kunigus, valdžią ir visą tautą. Šv. Tėvui ta proga įteiktas tautinio stiliaus medinis gražus adresas, kuriame atvaizduota Lietuvos žemė, ant jos kryžius ir prieš jį nulinkusios tulpės. Adrese užrašas "Lietuva".

Vidui įdėtas pergamentas su tekstu, kurio įžanga tokia: "Kai prieš 550 metų iš tolimos Lietuvos atvyko atstovai į Konstancijos susirinkimą viešai pareikšti pasauliui, kad Lietuva priėmė Šv. Krikštą, taip mes šiandien katalikškoios Lietuvos moters atėjome pareikšti džiaugsmo, prisimindamos tą prieš 550 metų įvykusį faktą, ir drauge pranešti apie organizuotą lietuvių katalikių moterų veikimą". Toliau nurodytas katalikų moterų draugijos narių skaičius, kat. moterų spauda ir bendras veikimas.

Prof. Totoraitis, MIC. randa daug medžiagos

Iš Marijampolės Romon mokslo reikalais išvykęs prof. J. Totoraitis, MIC., kaip mums

praneša, Vatikano archyvuose apie Lietuvą randa labai daug istorinės medžiagos. Kasdien dirba puspenktos valandos. Jis dirbtų dar tiek, bent ilgiau dirbti neleidžiama. Surinktoji medžiaga bus spausdinama.

Ruošiamas gražus fontanas

Marijampolės miesto Petro Armino pradžios mokyklos vedėjo rūpesčiu šios mokyklos rajonas nuolat tvarkomas ir puošiamas, apsodintas akacijų gyvatvorėmis ir gražiais gėlių klombais. Dabar rūpinamasi įrengti puikų fontaną su auksinių žuvyčių baseinu. Tai bus bene pirmas (be pulko) fontanas Marijampolėje.

Gražina laiškus

Iš Lietuvos siunčiami Lenkijon arba į Vilniaus kraštą laišukai, kurių vokuose yra užlipintos Viln. Gelež. Fondo žymelės arba užrašas "Okupuota Lietuva" ar pan., lenkų pašto administracijos yra sulaikomi ir gražinami, kaip neleistini.

Lenkai siūlo naujas derybas

Kaip teko patirti, lenkai pasiūlė Lietuvai pradėti ekonomines derybas. Lenkai, atrodo, nori prekybos sutarties, bet ne klyringo susitarimo. Kartu su prekybos sutartimi iškeliamas ir navigacijos sutarties klausimas. Geležinkelių susisiekimas su Lenkija pradeda maš nuo liepos 1 d. Visos trys su lenkais pasirašytos sutartys buvo patiektos Resp. Prezidentui patvirtinti. Geležinkelių sutartys pasiūsta ministerių tarybai.

Prasidėjus susisiekimui geležinkeliais, lenkai, kai girdėti, atidarys konsulatą Klaipėdoje.

Pasitarimai su Šv. Sostu

Lietuvos Vyriausybė veda pasitarimus su Šv. Sostu dėl Lietuvos bažnytinių reikalų. Pasitarimai turi du svarbiausiu punktu: suteikti Katalikų Veikimui pilną laisvę ir grąžinti Teologijos Filosofijos Fakultetui pirmąsias teises. Ta proga Lietuvos tautininkų laikraštis "Lietuvos Aidas" rašo: "Vyriausybė yra nūsistačiusi Katalikų Akcijai suteikti pilną veikimo laisvę... Kitas dalykas, kuris taip pat nemažai drumstė Bažnyčios ir valstybės, o kartu ir visuomenės santykius, išleidus naują universiteto statutą, tai Teologijos Filosofijos Fakultetas. Reikia

manyti, kad ir šis klausimas per derybas nesukels didesnių sunkumų, nes iš vyriausybės pusės nemanoma daryti kliūčių". Laikraštis dar pažymi, kad susitaikymo visi labai laukia. Smagu tai girdėti!

Traukiniai į Vilnių

Traukinių susisiekimas su Vilniaus kraštu ir Lenkija, kaip susitarta, prasidės po sutarčių ratifikavimo Kaune ateinančio mėnesio 1 d. Tai gali būti apie liepos 1 d. Pasirašytos dvi sutartys: viena apima apskritai geležinkelių susisiekimą su Vilniaus kraštu ir Lenkija, o antroji kalbama dėl Lentvaravo stoties, kuria, kaip perdavimo stotimi, naudosis Lietuvos geležinkeliai iki 1940 m. gegužės 15 d. Vėliau numatomi mūsų traukinių perdavimai Vievio stotyje.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Iš Marijonų Gyvenimo

Metines Nekalto Švč. Panelės Prasidėjimo Seselėms rekolekcijas šiais metais vedė, Aušros Vartų parapijos klebonas, kun. Mykolas Urbonavičius, MIC. Rekolekcijos prasidėjo birželio 24 d. ir baigėsi liepos 2 d., su tos vienuolijos švente, Panelės Švč. Aplankymo.

TT. Marijonų Kongregacijos metines rekolekcijas ves didžiai gerb. kun. dr. J. Vaitkevičius, MIC., TT. Marijonų Seminarijos rektorius. Į tas rekolekcijas suvažiuos visi kunigai ir broliai dirbantieji parapijose ar kitur. Rekolekcijos prasidės liepos 7 d. ir baigsis liepos 16 d.

Klierikas Ligoninėje

Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Ill. naujai išventintas subdijakonas Juozas Dambrauskas buvo išvežtas į Šv. Kryžiaus ligoninę, Čikagoj. Po kiek laiko jam bus daromos dvi operacijos. Linkime subdijakonui Dambrauskui, kad operacijos laimingai pasisektų, ir, kad vėl greit sveikatą atgautų!

Studentų ir Profesjonalių Seimas

L. K. Studentų ir Profesjonalių Sąjungos 7-tas metinis seimas įvyksta liepos 2-3 dd., Marianopolio Kolegijos rūmuose, Thompson, Conn. Tikimės, kad seimas pritrauks daug

sąjungos narių ir kitų lietuvių šviesuolių, kuriems pavyks pravesti tikrai naudingų rezoliucijų!

Naujų Kunigų Primicijos

Birž. 19 d. trys jauni kunigai laikė savo pirmąsias iškilmingas mišias. Brooklyne pirmas mišias laikė du kunigai, kun. Vaelovas Masiulis ir kun. Vincas Vaškas. Trečiasis kun. Juozas Varnaitis savo pirmas mišias laikė Maspeth, N. Y. Pinnieji du priklauso Brooklyno vyskupijai ir greit gaus savo paskyrimus. Ten taip pat darbuosis ir kitas naujas kunigas, kun. Br. Kruzas. Kun. J. Vainaitis priklauso Denver, Colorado vyskupijai. Linkime naujiems kunigams uolumo ir išvermės jų naujose pareigose-

Nauji Kunigai Jau Dirba

Philadelphijos vyskupijai priklausą keturi nauji kunigai jau paskirti į savo vietas ir yra pradėję darbuotis. Kun. Jurgis Degutis paskirtas vikaru į Šv. Jurgio parapiją, o kun. Jeronimas Bagdonas vikaru į Šv. Kazimiero parapiją, abi Philadelphijoje. Kun. Saliamonas Mažeika vikarauja Šv. Pranciškaus parapijoje, Minersville, Pa., o kun. Juozas Neverauskas užėmė vikaro pareigas Šv. Jurgio parapijoje, Shenandoah, Pa.

Marianopolio Lietuvių Diena

Liepos 4 d. Marianopolio kolegijos parke, Thompson, Conn., įvyks milžiniška lietuvių diena. Tas aišku iš skelbiamos programos. Bus iškilmingos pamaldos, sporto olimpijada, dainų šventė, meno valandėlė, vaikų grožio kontestas, rankdarbių paroda ir dar keleta kitų pramogų.

Marianopolio Statyba

Lėtais bet tikrais žingsniais pirmyn. Pagamintas naujųjų namų planas. Baigiamos gaminti specifikacijos. Renkamos aukos.

Nuo anksčiau paskelbtųjų vardų, norime nuoširdžiai padėkoti šiems mūsų mokslo įstaigoms prieteliams, kurie savais centais prisidėjo prie kolegijos statybos:

Marijos Vaikelių Draugija, Yonkers, N. Y. — \$150.00.

Šv. Altoriaus Draugija, Yonkers, N. Y. — \$100.00.

Kolegijos Rėmėjų Waterbury, Conn., vakarė pelnas \$80.00.

pp. Vladas ir Jieva Brazauskai žadėjo duoti \$100,00 ir jau davė \$25.00.

Kiti gerb. Prieteliai, davusieji po \$25.00: Kun. A. Vaškelis, New Britain, Conn.

Prof. Aleksandras Aleksis, Waterbury, Conn.

pp. Daugėlai, laidotuvių direktoriai, Bridgeport, Conn.

pp. Vyčiai, keptuvių savininkai, Hartford, Conn.

Elzbieta Tarutytė, So. Boston, Mass.

Šv. Pranciškaus Draugija, New Haven, Conn., buvo paruošusi kolegijos naudai vakarėlį, nuo kurio liko \$17.50 pelno.

Po \$10.00.

A. A. Marijonos Nevinskienės palikimas, Norwood, Mass.

Šv. Kazimiero Mokyklos Mokiniai, Worcester, Mass.

Hartfordo Lietuviai sudėjo šias aukas:

\$5.00 — Antanai Deltuvai, East Hartford, Conn.

\$2.00 — Jonas ir Emilija Žukauskai (Suffield), Jonas Rėklaitis, Elzbieta Kimšeliėnė, Kazimierai Šimkai, Marijona Jasinskiėnė, B. Kalvinskas, Jonas ir Elzbieta Koldai, Petronelė Šnekutytė.

\$1.00 — Barbora Kasiliauskienė, S. Gaučis, Pranas Gumbelevičius, A. Balvočius, Ona Remeikienė, Teofilius Janulevičius, A. Pateckis, Jonas Alenskas, Z. Kavaliauskas, V. Morkus, G. Kavaliauskas, M. Pateckaitė, Zuzana Veleskienė, Marijona Kavaliauskienė, Ona Gečienė, Viktorija Lebeckytė, K. Balčiūnas, Povilas Bielskis, Juozas Povilonis, Antanas Urbonas, M. Rukus, Agota Grybienė, J. Barolis.

Visiems savo geriesiems Prieteliams ir gerbiamiems Rėmėjams tariame tikrą nuoširdų lietuvišką ačių už suteiktą paramą šiame sunkiame švietimo kūrybos darbe.

Kun. Dr. J. Navickas, M.I.C.

Rektorius.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790
Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c